

Drahí bratia a sestry klarisky-kapucínky,

Pán nech vám dá pokoj!

1) 15 decembra 2010, počas generálnej audiencie, Svätý Otec ohlásil otvorenie roka, venovaného sv. Veronike Giuliani z príležitosti 350 rokov od jej narodenia 27 decembra 1660. Jubilejný rok, ktorý bol oficiálne inaugurovaný 27 decembra v Città di Castello prenesením ostatkov svätice z kláštora do katedrály.

Táto svätá nám patrí, je našou, pochádza z kapucínskej reformy a zahŕňa v sebe obrovskú a tajomnú charizmatickú silu „Ducha Pánovho a jeho svätého pôsobenia“, voči ktorému bola veľmi vnímavou.

Poznávajúc ju z jej spisov javí sa byť „ťažkou svätou“, nie z našej doby, s nezvyčajným jazykom, niekedy drsným, súvisiacim s mystikou a predovšetkým askézou, ktoré nevieme hneď pochopiť. Je to svätica, žijúca z pokánia, z úkonov

sebaobetovania, zriekania, ktoré sama vyhľadáva alebo sú jej uložené a ktoré sú nezriedka ťažko pochopiteľné. Zvláštne je, že aj ona sama ich niekedy vnímala ako nepochopiteľné, čo ju viedlo k vyjadreniu: boli to „bláznovstvá, ku ktorým ma viedla láska“. Keď na ňu hľadíme zblízka a keď ju chápeme z pohľadu bláznovstva lásky, aj dnes je sv. Veronika – podobne, ako tomu bolo vtedy – sväticou, danou Pánom pre okamihy krízy vo viere, aby nás tak viedla ku skutkom viery a ku Kristovej láske.

Jej život by nám zostal skrytý, ak by ho, prežitý päťdesiat rokov v uzavretosti malého priestoru kláštora v Città di Castello, nebola z poslušnosti prerozprávala vo svojom Denníku. Ide o dielo v 44 zväzkoch, napísané na 21 tisíc stranách, v zarážajúco bezprostrednom štýle, s nezvyčajnou úprimnosťou a robustnosťou. Svätica, v línii františkánskej spirituality, znovu prežíva utrpenie Krista a jeho kríž v intenzite vnútorného mučenia a zároveň v neobyčajnej radosi.

A predsa je jednoduchou svätou, ktorá chce vo svojej jednoduchosti zotrvať. Sama to otvorene hovorí, keď odmieta opisovať svoju prevratnú skúsenosť Boha v presných ideách alebo doktrinálnych úvahách.

V tomto jubilejnom roku chce táto svätica vyjsť z ticha, chce hovoriť k nášmu srdcu, chce nám dať poznať to, čo zakúsila: nesmierne bohatstvá Kristovej lásky, v ktorej sú ukryté všetky poklady múdrosti a poznania Boha (Kol 2, 3).

2) Chcem pripomenúť hlavné etapy jej života, ktoré nám pomáhajú sústrediť pozornosť na niektoré základné prvky našej františkánskej charizmy i našej nevyhnutnej a ustavičnej rehoľnej a duchovnej obnovy.

Veronika sa narodila 27 decembra 1660 v Mercatello, v regióne mesta Urbino, Františkovi Giuliani a Benedikte Mancini ako posledná zo siedmich sestier. Pokrstená bola menom Uršula a ako malá bola veľmi živá a celá zameraná na Boha. Chcela, aby sa všetci správali

podľa nej... „všetci ma volali oheň“ (II, 576), napísala vo svojom Diári. Bola rozhodná a rázna: „Som tvrdohlavej náтуры“ (VI, 186), napísala v jednom svojom liste. Narodila sa, aby bola vodcom a animátorom skupiny. Viera v nej bola vzduchom, ktorý dýchala, pokrmom, ktorý prijímala, všetkým čo robila a na čo myslela. Posvätné obrazy boli pre ňu živé. Obrazy Madony s dieťaťom boli ustavičným objektom dialógu a lásky. Jej štyridsaťročná matka, skôr ako 28 apríla 1667 zomrela, zavolať si dcéry a, ukážuc im kríž, pridelila každej z nich jednu z rán Spasiteľa. Uršule, ako najmenšej (mala takmer sedem rokov), sa ušla rana boku. Srdce. A toto je celá Veronika. Ako desaťročná, 2 februára 1670 v Piacenzi, kde sa rodina presťahovala, prvý krát prijala Eucharistiu. „Keď som prijala najsvätejšiu Hostiu – ako povedala – cítila som tak veľké teplo, akoby som celá vzplanula... zdalo sa mi, že mi do srdca vstúpil oheň... cítila som sa, akoby som horela, nenachádzala som miesto“. A divila sa, že ostatné dievčatá zostali stáť, zatiaľ čo ona cítila „vzplanutie, ktoré mi dávalo jasat“ (V, 62).

Veronika sa stala kapucínkou v 17 rokoch a uzavrela sa v kláštore v Città di Castello 28 apríla 1677. Prešla všetkými skúškami a mohla tak nasledovať svoju horúcu túžbu patriť celkom Pánovi. Keď si 28 októbra 1677 obliekla habit sestry, zmeniac svoje meno Uršula na Veronika, aby sa tak stala „pravým obrazom ukrižovaného Krista“, Pán jej odhalil jej misiu: „Vyvolil som si ťa pre veľké veci; avšak budeš musieť mnoho trpieť pre moje meno“ (I, 29; V, 73-75).

3) Už ako mladej novickej a ošetrovateľke sa jej páčil veľký kríž na stene. Nevedela od neho odtrhnúť oči a často k nemu prichádzala, aby naň aspoň na chvíľu pohliadla. Hovorievala k nemu: „Môj Pane, chcete mi udeliť milosti; osobitne vás prosím o obrátenie hriešnikov, návrat chladných k vašej láske...“.

V tejto škole lásky sa svätá Veronika stala majstrom. Prešla cestou viery, ktorá obsahuje mnoho pamätných udalostí: 1 novembra 1678 zložila svoje sľuby; 4 apríla 1681 jej Ježiš kladie na hlavu trňovú korunu; 17 septembra 1688 sa stáva magistrou noviciek a zostáva ňou až do 18 septembra 1691; 12 decembra 1693 začína písať Diár; od 3 októbra 1693 až do 21 marca 1698 je znovu magistrou noviciek; 5 apríla 1697, na veľký piatok, dostáva stigmy a v tom istom roku je vydaná Posvätnému Úradu; v roku 1699 je zbavená aktívneho i pasívneho hlasu, čo je späť vzaté po 16 rokoch, 7 marca 1716. Sú to roky výnimočných mystických darov.

5 apríla 1716 je znovuzvolená opátkou a až do smrti je jej život zahalený zázrakmi. 25 marca 1727 píše poslednú stranu svojho Diára. Zasiahnutá čiastočnou paralýzou, po 33 dňoch agónie a „čistého utrpenia“, ráno 9 júla zomiera. Pred tým ešte odhaľuje novickám a sestrám zmysel svojho života: „Podťte ku mne, Láska sa nechala nájsť: to je príčina môjho utrpenia“. Šesťdesiatšesť rokov ohňa a plnosti viery, lásky a bolesti, apoštolského ohňa a mystického zjednotenia s utrpením Krista na kríži, v tajomstve jeho Srdca a v Nepoškvrnenom a bolestnom srdci Márie.

4) Svätá Veronika je veľkou mystičkou kríža a srdca. Láska ju hnala k tomu, že chcela, aby všetci ľudia mohli čerpať z prameňov božskej lásky – všetci, bez výnimky. Svojím svedectvom modlitby a spoločenstva s Bohom nám ide v ústrety, aby nám pomohla a pripomenula, že najvyššou činnosťou je zaoberať sa Bohom. Svätá Veronika, s oporou milosti, žila naplno srdce Reguly svätého Františka, ktorá hovorí: „nadovšetko sa treba usilovať mať Ducha Pánovho a jeho sväté pôsobenie a vždy sa modliť k Nemu s čistým srdcom...“ Stala sa ani nie tak ženou, ktorá sa modlí, ale, ako svätý František, živou modlitbou.

5) Svätá Veronika bola tiež veľkou misionárkou, celá strávená pre Cirkev a pre obrátenie hriešnikov. Vieme, ako z kontemplácie Krista vyviera apoštolský a misijný zápal. Ide o veľký

princíp našej kapucínskej charizmy. V tomto má svätica mnoho čo povedať každému z nás. Jej teológia lásky je pevne osadená v koncepte, ktorý si o vykúpení urobila: Kristus sa vtelil z lásky, jeho život chudoby a práce je vedený láskou, jeho evanjeliové posolstvo je v podstate láska, jeho obeta je pobádaná láskou, jeho milosť je láskou, nebo je láskou: všetko v Kristovi je láskou lebo on sám Je Láska.

Sen obrátiť celý svet je realitou jej misie. Stojíme pred osobou, ktorá s veľkou citlivosťou vnímala ekumenickosť svojho kontemplatívneho povolania a sebaobetovania. Kvôli svojej túžbe byť celosvetovou a ekumenickou misionárkou nevybrala si jeden ľud, ale chcela celý svet: „Obrátená k celému svetu, hovorila som: Poďte, poďte všetky stvorenia so mnou k Ježišovi. On je nekonečné dobro. Ak chcete poklady, Ježiš je pravým nevyčerpatelným pokladom. Ak chcete bohatstvá, Ježiš je pravým bohatstvom. Ak túžite po uspokojení a rozkošiach, Ježiš je najvyšším uspokojením a naplnením. Jedným slovom, ak chcete všetko dobro, nenechávajte Ježiša, lebo on je všetko, je najvyšším a nekonečným dobrom... A vy, heretici a neveriaci, poďte k pravej viere! Ježiš je viera, je nádej, je láska; poďte k Ježišovi. Poďte všetci a všetky...“ (I, 777).

6) Prítomnosť Najsvätejšej Panny je v živote svätej Veroniky ďalším základným aspektom jej duchovného odkazu a jej skúsenosti svätosti. Aj v tomto ohľade je kapucínska charizma namieste. Isté je, že vzťah medzi sväticou a Pannou Matkou je zahalený tajomstvom. Svätá Veronika nerobila nič bez toho, žeby si predtým nepýtala požehnanie od Panny. Vzývala ju stále. Cítila vždy jej prítomnosť. Zakúšala jej lásku i bolesť jej srdca pod krížom do takej miery, že jej duša už nebola jej, ale bola dušou duše Márie, srdcom srdca Márie. Ježiš dával ako učiteľku a vzor spôsob a život svojej drahej Matky. „Budem tvojou učiteľkou, rob všetko so mnou, bez seba.“ (IV, 306)

7) Centrálnosť Eucharistie. V klauzúre, za závojom samoty a ticha bol v malom kostolíku Život vo Svätostánku. Svätá Veronika z Eucharistie začínala a pri Eucharistii končila každý deň, ktorému predchádzali a po ktorom nasledovali noci modlitby, naplnené mystickým opojením a stretnutiami so Živým. Toto je tretí aspekt jej duchovnej skúsenosti, ktorá rovnako interpeluje náš kapucínsky život. Veronika sa tešila eucharistickým návštevám a adoráciám, denným i nočným, osobným i spoločným, a zvlášť sláveniam Eucharistie.

8) Ak by sme chceli skúmať v Denníku svätej Veroniky našli by sme celé ložiská misionárskej mystiky a ekumenických motivácií, ktoré svedčia o otázke svetovej evanjelizácie. Svätica pochopila misijné hnutie, v historickej perióde devastovanej Jansenizmom, ako hnutie lásky: predišla malú/veľkú svätú misionárku, Teréziu z Lisieux. Obrátenie hriešnikov a evanjelizácia, o ktoré sa Veronika svojím prísny životom pokánia usilovala vyžadujú obrátenie tých, ktorí veria v Ježiša Krista, Spasiteľa sveta. Je to naliehavá potreba kresťanov dneška, je to naliehanie svätej Veroniky, naliehavá potreba novej evanjelizácie, ktorá sa stane plodnou len ak sa každý z nás, ak sa každý kresťan, obnovuje a necháva sa obnovovať v duchu a v štýle života.

9) Najdrahší bratia, oživme oheň našej charizmy v tej žiarivej láske, ktorou horela svätá Veronika. Príležitosť jej jubilejného roka nás volá a vyzýva. Ako teda môžeme aktualizovať a „podnešniť“ svätú Veroniku Giuliani? Súhlasím, že stojíme pred formou svätosti, ktorá je v niektorých aspektoch neimitovateľná: „divokosť“ svätej Veroniky v túžbe po tvrdom a bolestivom pokání ako odpoveď na pozvanie lásky a spolupráce, ktoré jej Kristus adresuje, nie je pre všetkých; zdá sa cudzou pre naše zvyčaje a vzdialenou nášmu vnímaniu. Naše

Konštitúcie nám však pripomínajú, že „nášmu Rádu je vlastný duch pokánia v prísnom živote; podľa príkladu Krista a svätého Františka sme si totiž zvolili prísny život“ (Konšt 101, 5).

10) Na záver by som vám chcel pripomenúť, že jubilejný rok z príležitosti narodenia svätej Veroniky Giuliani sa stretáva a prelína s ďalším jubileom: osemsto rokmi vzniku Rádu chudobných sestier svätej Kláry. Vám, drahé sestry klarisky kapucínky, je toto ďalšie silné pozvanie žiť integrálne a s radosťou charizmu svätej matky Kláry, ktorú svätá Veronika objala celým svojím bytím.

Dvojitý jubilejný rok je aj dôvodom k spoločnej radosti pre všetkých, ktorí svoje korene nachádzajú vo svätom Františkovi z Assisi a v jeho charizme a z ktorej každý prijal vlastný spôsob života. Ak je dnes radosť zrejmá u vás, sestry klarisky kapucínky, my, menší bratia kapucíni, sme si vedomí toho, ako je františkánstvo, podobne ako triptych, osobitne krásne a vydarené, nakoľko vytvorené z troch vetiev – bratov, sestier klarisiek a členov OFS (svetského františkánskeho rádu) – všetkých rovnako potrebných a dôležitých, samostatne „nečitateľných“, kde jedna odkazuje na druhú. Beda, ak by Františkovi chýbala jeho „sadenička“ Klára (FF [Františkánske pramene], 524) a rovnako beda, ak by Kláre chýbal „náš blažený otec František“ (FF, 2824), ale beda aj, ak by chýbali bratia a sestry, „ktorí podľa vlastných podmienok života“ nasledujú Františka (FF, 385). Práve v tomto sa nachádza motív hlbokého a radostného spoločenstva.

Zaiste nebudú chýbať spoločné slávenia, ale myslím si, že najkrajším aspektom nášho spoločenstva, nášho vnímania sa ako bratia a sestry v tej istej charizme, je intenzita cesty, ktorou tieto dva Rády, jednotné a nezávislé zároveň, kráčajú pred Najvyšším Bohom. Ako? Aby som to vysvetlil, použijem obraz, ktorý je mi blízky: stúpajúc popri potoku v hľadaní prameňa – vy, sestry, po jednom brehu a my, bratia, po druhom! A robíme tak každý sám za seba avšak zároveň hlboko spojení, pretože všetci kráčame k Bohu – podľa vyjadrenia drahého Františkovi i Kláre – k „nebeskému Otcovi“, ktorý nás svojou nekonečnou láskou priťahuje k sebe.

Spoločenstvo v prežívaní odlišným a predsa rovnakým spôsobom tú istú formu života, v duchovnom zjednotení, objímajúc jednoduchý a chudobný štýl života, je spôsob ako dať život krásnemu priateľstvu, ktoré viazalo Františka s Klárou: volaní žiť vlastné povolanie v jasnom odlíšení úloh a v spoločenstve lásky k tomu istému Pánovi. V časoch, v ktorých je mnoho tendencií všetko miešať a v ktorých sa zdá, že sa už nedá hovoriť o láske len ak tam, kde dochádza k fúzií rolí až po následnú konfúziu, sme povolaní dávať jednoduché a energické svedectvo spoločenstva, ktoré sa nebojí odlišnosti a vie uznať komplementárnosť.

Môže sa stať, a stáva sa to, že my, bratia prvého Rádu, hľadáme na vás, drahé sestry, zatvorené v klauzúre a predsa slobodné v tajomstve Boha, ako na učiteľky tej chudoby, ktorá v modlitbe nutne vedie ku kontemplácii. „Hľad' na neho, myšli na neho, kontempluj ho, túžiac napodobňovať ho!“ (FF, 2879), píše svätá Klára svätej Anežke českej, hovoriac o Kristovi, svojom milovanom Ženíchovi. Budeme hľadiť na vás, aby sme sa učili a neupadli do aktivizmu, ktorý so sebou prináša povrchnosť, opak kontemplácie. Možno schopní robiť mnohé veci, ale neschopní napodobňovať Krista a s ovocím prinášať jeho odkaz. Vy, drahé sestry, vyvolené pre kontemplatívny život nám pripomínate, že nie je možné napodobňovať bez toho, žeby sme hľadeli, mysleli a kontemplovali (por. J. Corriveau, *Okružný list* 27).

Nech nám svätá Veronika, verná učeníčka svätej Kláry, pomáha opakovať jej vlastné slová:
„Všetci zjednotení milujme Najvyššie Dobro.“

Mauro Jöhri
generálny minister OFMCap

Rím, 12 jún 2011
Slávnosť Zoslania Ducha Svätého